

CORONAVIRUS pàg 3
Els professionals de les feines amb més risc viuen un dia a dia ple d'incerteses

PER REPRENDE EL PROJECTE pàg 10
Yago Raventós, del Bicibús Barcelona: "Tornarem a demanar un solar per aparcar les bicis"

línia sarrià santgervasi ^{13 anys}

Febrer 2022 · Núm. 132 · liniasarria.cat

Battle diu que les entitats de Sarrià tindran un local aviat

El regidor ho va prometre al Ple i Construïm la Sarrinenca ho valora però espera tenir una proposta aviat pàg 10

Ja era hora

Es reprenen les esperades obres de l'L9 del metro pàg 10

Foto: Marta Casado Pla/ACN

UN PAS MÉS pàg 14
El comerç dels barris nota lleugerament la fi de les restriccions

A FONTS pàgs 12 i 13
Els dos anys de les víctimes més grans de la pandèmia

TENIS pàg 20
Carla Suárez, la superació com a camí natural

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

 618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**
1H PARKING GRATUITA]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

DE 6 AM A 1 PM - DE DILLUNS A DIVENDRES
Amb
Laura Rosel

**La
lectura
del *matí*.**

**El *matí* de
Catalunya
Ràdio.**

**CATALUNYA
RÀDIO**
dins teu

Quan treballar és un risc

» La restauració i l'ensenyament són dos dels sectors on els seus treballadors s'exposen més al virus
 » Por de contagiar-se o de contagiar els altres són dues de les grans preocupacions en algunes feines

Alba Losada
BARCELONA

En poques ocasions són reals aquelles històries de pel·lícula en les quals una persona resulta per sorpresa hereva d'una immensa fortuna o troba un tresor en una illa deserta i, contra tot pronòstic, aconsegueix el que molts voldrien: ser el seu propi cap i anar a treballar només quan ho desitgi o sigui imprescindible. En el nostre món gairebé tothom ha de treballar per viure, i aquesta realitat pot ser complicada en feines que només es poden fer de manera presencial i on, a més, les possibilitats d'infectar-se de covid són altes.

N'és un clar exemple la restauració. La Raquel Garcia explica que, encara que va perdre la por al virus quan el va passar fa uns mesos, des que va començar l'octubre passat a treballar en un restaurant de la Dreta de l'Eixample té moltes més angoixes que abans. "Tot i que porto una mascareta FFP2, quan recullo plats bruts d'una taula no els puc portar directament a netejar si, per exemple, he d'atendre de pressa uns altres clients. Al final no deixo d'estar en contacte amb fluids d'altres", assenyala Garcia sobre una situació que, després de la jornada, pot omplir-la de males sensacions.

Tal com recalca, de vegades es pregunta si, per exemple, s'ha tocat sense voler els ulls abans de desinfectar-se les mans. El pitjor de tot és que preocupacions similars a aquesta, afirma, es repeteixen quan veu clients tossir, a la mínima que té mocs o quan, com va passar fa pocs dies, un client marxa del restaurant perquè s'assabenta que ha estat en contacte d'un positiu. Davant d'aquestes situacions, per a Gar-

Els bars i els restaurants han patit restriccions durant tota la pandèmia per frenar l'augment de casos. Foto: David Cobo/ACN

cia és impossible no dir que el més lògic seria que els clients també portin mascareta mentre no mengen ni beuen a l'interior dels restaurants. "Ja que els cambrers hem de passar per aquests riscos, ens ho posarien més fàcil", suggereix.

DIRECTRIUS CONFUSES

Només cal fixar-se en les últimes dades per recordar que l'ensenyament és un altre sector colpejat per la sisena onada: a finals de gener, encara hi havia 7.894 professionals de centres catalans en quarantena. L'Aina Planas –nom fictici–, professora d'un institut de 800 alumnes de Nou Barris, està fora d'aquestes xifres. Assegura que no s'ha contagiat en les darreres setmanes i que tampoc han caigut gran part dels seus companys. "Però cal deixar clar que això no és habitual. Sé de

centres on més de la meitat dels mestres estan confinats", insisteix.

En aquest sentit, Planas recalca que no se sent més exposada que un cambrer, perquè els estudiants sí que porten mascareta. El que la preocupa, però, és com de "desemparada" se sent per part de l'administració. Un exemple: davant d'un cas positiu, fins ara els alumnes vacunats poden anar a classe i els no vacunats s'han de quedar a casa. "És un caos perquè en tenim la meitat a casa i l'altra meitat a l'aula. S'han de fer classes telemàtiques, encara que el sistema no hi està preparat i no tots els estudiants tenen bona connexió", denuncia. Ara, però, tot això sembla que serà història, perquè s'eliminaran les quarantenes a les escoles, tal com es va fer públic ahir.

No es podria continuar aquest reportatge sense parlar del col·lectiu que més ha estat en contacte

amb el virus des de l'esclat de la pandèmia: els sanitaris. Per part seva, la metgessa de família del CAP Fort Pienc, Alba Martínez, indica que des que va contagiar-se per primera vegada el març del 2020 no ha patit més per aquesta possibilitat. El que se li ha fet més difícil en els darrers mesos, apunta, ha estat la conciliació familiar. "Quan es van contagiar les meves filles, havia d'anar a treballar i no podia deixar-les amb cap cangur ni amb els meus pares", assenyala Martínez. Paral·lelament, afegeix que una altra dificultat és el tracte amb les persones que donen sentit a la seva feina: els pacients. "He d'estar sana perquè atenc persones de risc", alerta.

SENSE PODER PARAR

Ser part d'un equip petit també té les seves dificultats. Aquest és el cas de la treballadora d'un centre d'es-

tètica de l'Eixample, Mariona Casanovas – nom fictici –. Quan hi ha hagut casos positius explica que no ha tingut cap altra opció que fer la feina d'altres persones i, en conseqüència, passar més temps al lloc de treball. Un exemple, afirma, és que fa poques setmanes va continuar treballant després que quatre companyes donessin positiu.

Va ser a partir de llavors que qualsevol símptoma, típic d'un refredat o provocat per la baixada de les temperatures, li feia pensar que era covid. Tal com recorda, "sentia picor al coll i congestió". Constantment pensava que s'havia contagiat, però donava negatiu als tests d'antígens. Amb el pas dels dies va comprovar que els tests no s'equivocaven, però ja tenia unes inquietuds, provocades per la sensació de risc, que segurament faran que no torni a mirar la seva feina igual durant un temps.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

Respirar aire tòxic

per Marc Cerdà, ambientòleg

Foto: Nazaret Romero/ACN

Fa molts anys que la deficient qualitat de l'aire és una qüestió sense resoldre a l'àrea metropolitana de Barcelona. Fins i tot diria que és un tema recurrent que té alts i baixos. En períodes electorals guanya presència a l'esfera pública. Algunes formacions polítiques en fan bandera amb mesures per combatre-la i d'altres, menys interessades, hi passen de puntetes. I fora de campanya se'n parla poc. Segurament no interessa esbombar gaire les conseqüències sobre la salut dels elevats nivells de contaminants atmosfèrics.

No en va més de set milions de persones moren prematurament cada any arreu del planeta a conseqüència de la contaminació atmosfèrica. A l'Estat espanyol aquesta xifra s'eleva fins a les quaranta mil, i a l'àrea metropolitana de Barcelona són aproximadament unes dues mil. Xifres difícils d'assumir i a les quals hem d'afegir els problemes cardiovasculars, respiratoris i les afectacions en el desenvolupament dels infants que provoca respirar un aire tòxic.

És innegable que en els darrers anys la qualitat de l'aire ha millorat en comparació amb les dades de principis de segle. I això ha estat així perquè com a societat hem pres consciència i hem forçat els governs a trobar solucions a un greu problema de salut pública. A més, circumstancialment, el confinament de la pan-

dèmia va ajudar a avançar cap a aquest objectiu amb la reducció dràstica de l'ús del vehicle privat, així com per les actuacions de pacificació dels carrers.

Així i tot, i tal com indica l'Anuari de la contaminació a Barcelona 2021, la tendència observada en el darrer any és de creixement dels nivells de contaminants atmosfèrics. Fet i fet, l'oasi ambiental que va dibuixar el confinament ha estat un miratge, i per això és lògic que ens preguntem si les actuals polítiques de

Posar pedaços per reduir la contaminació només serveix per esquivar l'arrel del problema

qualitat de l'aire són suficients per atacar l'arrel del problema. I a la llum dels resultats podríem dir que no.

La Zona de Baixes Emissions ha resultat ser una mesura amb un baix impacte sobre els nivells de contaminants atmosfèrics, però molt efectiva per renovar el parc automobilístic. El percentatge de carrers a l'àrea metropolitana transformats en zones de vianants és, malauradament, anecdòtic i l'ús del transport públic se situa un 20% per sota dels

valors anteriors a la pandèmia, alhora que l'ús del cotxe continua creixent a Barcelona des de l'inici de la pandèmia.

Això coincideix, a més, amb la decisió de l'Organització Mundial de la Salut de reduir pràcticament a la meitat el topall de contaminants atmosfèrics per sobre dels quals la contaminació té impacte sobre la salut. Un fet gens menyspreable que deixa l'actual legislació en matèria de qualitat de l'aire, molt menys exigent, en fora de joc, i el més important: ens fa adonar que l'aire que respirem arreu de l'àrea metropolitana i especialment a la ciutat de Barcelona és més perjudicial per a la nostra salut del que creïem.

No existeixen receptes màgiques, com tampoc mesures senzilles, per millorar la qualitat de l'aire a les nostres ciutats. Però hem de ser conscients que posar pedaços per reduir la contaminació atmosfèrica només serveix per esquivar l'arrel del problema, que no és cap altre que l'ús massiu del cotxe. Hi ha molta feina a fer. Així i tot, la recepta és evident: menys cotxes, més transport públic i més salut. I, sobretot, governs amb compromís als ajuntaments que apliquin i no utilitzin electoralment les mesures de qualitat de l'aire. Mentrestant, continuarem esperant aquest moment respirant un aire que a poc a poc ens va emmalaltint.

Aquí es
piula

El Twitter en paper

@Bosch_Marta

Cada nova mudança em deixa més cansada i empenyada amb aquest mercat immobiliari que ens empeny al nomadisme de pisos de persianes i aixetes avariades, propietat de persones gasives i sense escrúpols, que han convertit un dret bàsic en una quota de la seva hipoteca a Cunit.

@LaTangues

Una alumna se sent malament perquè amb tants companys confinats es concentra millor i voldria ser poquets a classe sempre. De debò, quan tindrem ràtios saludables per a la canalla, @govern? Foteu recursos on toca, que esteu tot el dia fotent places noves per a polis.

@EscurcoNegre

El discurs de Gerard Pi-qué amb això de l'Ibai Llanos és el del catalanet acomplexat de tota la vida que quan parla amb espanyols els va repetint "nah, quizá te encuentres algún loco, pero la mayoría de gente es normal y te habla en castellano a la primera" per calmar-los.

@sara05villa

Hola, @el_pais, publicasteis el otro día una pieza afirmando la absurdidad del lenguaje inclusivo dado que el masculino es perfecto como valor genérico. Pues Rafa Nadal es el CUARTO tenista en ganar 21 Grand Slams: Court tiene 24, Serena Williams 23 y Graff 22. Un poco de rigor, ¿no?

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Francisco Javier Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Alba Losada

Dipòsit Legal: B 17672-2010

(Districtes de Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Estratègia digital: Anna Corbatera
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Bicibús

El projecte Bicibús Barcelona tornarà a demanar al Districte poder aparcar les bicicletes dels seus participants en un solar públic perquè aquestes estiguin segures i, en conseqüència, es pugui reactivar el Bicibús al barri de Sarrià.

pàgina 10

Generalitat

Les obres de la línia 9 del metro es reprendran la pròxima primavera. Han estat 10 anys aturades i, a més, encara no s'ha indemnitzat els veïns del carrer Mandri que tenen esquerdes a casa a causa de les anteriors obres.

pàgina 10

Albert Batlle

Fa pocs dies, el regidor del Districte, Albert Batlle, va dir per primera vegada que es trobarà un espai per a la plataforma d'entitats Construïm La Sarriena, però han hagut de passar dos anys i mig d'ençà que va començar la reivindicació.

pàgina 10

El + llegit

líniasarrià.cat

- 1 **Sarrià-Sant Gervasi: el districte amb més contagis**
- 2 **Toni Comín: "Si no fos per l'exili, el moviment independentista estaria molt pitjor"**
- 3 **Queixes veïnals pel disseny final del Parc de l'Oreneta**
- 4 **Jaume Collboni: "Nosaltres hem canviat la mala tendència en les inversions al districte"**
- 5 **Batlle es compromet a trobar en sis mesos un espai per a les entitats de Sarrià**

Serem més pobres

per Pedro Jesús Fernández

Aquest any les persones pensionistes serem més pobres. Tanmateix, no entrarem a denunciar l'increment de la pobresa, en general, ni tampoc el sagnant i vergonyós creixement de les desigualtats generat per la pujada escandalosa dels preus de productes de primera necessitat. Una pujada sense cap justificació raonable que no sigui l'interès de l'oligarquia financera i els poders especuladors i rendistes que tot ho controlen.

Les dades de 2021 ens mostren que el 20% més ric de la població espanyola té una renda neta 5,8 vegades superior a la del 20% més pobre. El 2020, un total de 12.495.000 persones (el 26,4% de la població espanyola) estaven en el llindar de la pobresa o en risc d'exclusió social i, d'aquestes, més de 9 milions estaven en risc de pobresa.

Cada dia més gent arriba a final de mes amb moltes dificultats per afrontar les despeses de productes essencials. El nombre de persones en aquesta situació va augmentar del 7,8% fins al 10% el 2020. Actualment, són més de 4,5 milions de persones.

D'altra banda, aquest any ha augmentat notablement la taxa de pobresa entre la gent gran: s'ha incrementat fins al 18,8%. Com que la majoria de persones grans són pensionistes, aquest any s'incrementarà el nombre de pobres.

El 42,8% de les pensions de jubilació i el 37% de les de viduïtat tenen un import inferior al llindar de la pobresa severa (458 euros mensuals en 14 pagues). A nivell estatal, això representa el 16,1% dels 9,8 milions de pensionistes.

Ser pobre significa no disposar dels recursos materials, culturals i socials necessaris per satisfer les necessitats més bàsiques i, per tant, quedar exclòs de les condicions de vida mínimament acceptables per a qualsevol ésser humà.

El 2 de desembre, el Congrés dels Diputats va aprovar la reforma de les pensions impulsada pel ministre José Luis Escrivá. Aquesta reforma, entre altres mesures, deroga el límit del 0,25% per la revalorització de les pensions imposat per Mariano Rajoy, cosa que suposava perdre poder adquisitiu, any rere any, per a les persones pensionistes.

Les Mareas de Pensionistes sempre hem reivindicat que les pensions s'haurien de revaloritzar en funció de l'IPC real. Aquest any, segons l'INE, la inflació ha sigut del 5,6%. En conseqüència, les nostres pensions s'haurien d'incrementar aquest mateix percentatge.

Però, ves per on, el percentatge que se'ns aplicarà serà el 2,5%. És a dir, l'IPC mitjà anual dels 12 mesos previs, i no l'IPC acumulat. Això suposarà uns 26 euros al mes de mitjana. Més o menys el que s'ha incrementat, com hem pogut comprovar, el cistell de la compra, la llum i altres serveis. Quina vergonya!

En definitiva, les persones pensionistes haurem perdut un

3,1%. És a dir, serem més pobres. I, el més important, l'increment serà la meitat de l'IPC real.

Per a una persona pensionista que cobra uns 700 euros al mes, la pèrdua anual serà d'uns 300 euros, mentre que per a una altra que cobri uns 1.700 euros mensuals, la pèrdua anual serà de 714 euros.

Allò que s'anomena popularment *paguilla*, i que cobrem al gener, no és més que la diferència entre l'increment del 0,9% que hem estat cobrant durant el 2021 i l'IPC aplicat ara, el 2,5%. Així, a mitjans de gener, les persones pensionistes hem cobrat entre 200 i 240 euros per compensar la diferència. Ara bé, hem perdut de mitjana uns 500 euros anuals que ja no recuperarem.

També les pensions mínimes continuaran sent de misèria, ja que estan per sota del Salari Mínim Interprofessional (SMI) i aquest, lluny del que estableix la Carta Social Europea. És evident que cada vegada és més gran la bretxa entre les pensions i els salaris i l'increment del cost de la vida.

Això sí, l'Estat continuarà pagant durant els pròxims cinc anys la fredorosa quantitat de 27.721 milions d'euros del rescat bancari que, segons va dir Luis de Guindos (PP) quan el va anunciar, no costaria res als contribuents.

Línia Sarrià no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#ArribaElFinal?

#PauJuvillà

#PolèmicaEurovisiva

@**govern**: El Govern vol eliminar les quarantenes dels centres educatius. També acorda la reobertura de l'oci nocturn l'11 de febrer sense límits d'aforament ni d'horaris.

@**Catinformacio**: La mesa del Parlament proposa que s'aturi l'activitat de la cambra temporalment en protesta per la retirada de l'escó al cupaire Pau Juvillà.

@**Sainzdeaja**: 'Ay Mamá', escrita per Rigoberta i el seu home. 'Terra', per Tanxunguieras. 'SloMo', per una gentada (cap d'ells és la cantant) i amb drets musicals de @BMGSpain.

Doblement invisibilitzades

per Dilara Ekmen (CCAR)

Des de fa més d'un any són nombroses les anàlisis sobre els impactes que ha generat la pandèmia de la covid en diversos sectors de la societat, però en poques ocasions s'ha posat èmfasi a explicar com aquesta ha afectat específicament dones i nenes migrades, refugiades, desplaçades internes o apatrídies arreu del món.

I és que la interacció múltiple i simultània de diferents categories, construïdes socialment i culturalment, com el gènere, la classe, l'ètnia o l'origen, generen opressions i desigualtats estructurals i sistemàtiques que en moments de crisis econòmiques, socials i sanitàries creixen exponencialment i situen aquestes dones i nenes en una posició de més vulnerabilitat.

No podem obviar que, al món, gairebé la meitat de les persones refugiades i migrades són dones i nenes, les quals s'enfronten a unes formes de persecució específiques pel mer fet de ser-ho. Els femicidis, la mutilació genital femenina, els crims d'honor, el matrimoni forçat, les violències vinculades als drets sexuals i reproductius, la violència masclista en totes les seves formes i el tràfic de persones amb finalitat d'exploració sexual són supòsits que les fan susceptibles de poder sol·licitar protecció internacional, però el tancament de fronteres i els diversos confinaments per la covid han dificultat d'una manera manifesta que poguessin moure's per buscar refugi a Europa.

L'any 2020, segons estimacions del Fons de Població de Nacions Unides, es calculava que 6 mesos de confinament suposarien 31 milions de dones més que patirien violència masclista en l'àmbit familiar –més de les que ja la patirien en una situació sense pandèmia–, que els matrimonis forçats s'incrementarien i que les dones veurien vulnerats els seus drets reproductius, ja que no tindrien accés a la salut sexual i reproductiva perquè moltes

consultes, hospitals i clíniques van limitar els seus serveis i les interrupcions a les cadenes de subministraments van afectar la disponibilitat d'anticonceptius, amb repercussions gravíssimes especialment en dotze dels països amb ingressos més baixos del món.

Pel que fa als matrimonis infantils, s'estima que actualment 650 milions de matrimonis són producte d'unions forçoses infantils, i amb la covid es van aturar els programes de prevenció i sensibilització sobre aquesta pràctica. Si no es reactiven i la tendència es reverteix, l'any 2030 hi haurà 150 milions de ma-

trimonis infantils més arreu del món, segons dades d'UNICEF.

Altres dades que resulten rellevants per dimensionar de què parlem quan ens referim a violències estructurals que pateixen aquestes dones i nenes és que l'any 2021 hi havia aproximadament 200 milions de dones i nenes que havien patit mutilació genital femenina, i s'estima que, entre el 2015 i el 2030, al voltant de 68 milions de nenes més seran sotmeses a aquesta pràctica a 25 països del món. La covid ha aturat els programes de prevenció d'a-

questa pràctica i ha evitat que dones i nenes poguessin escapar-se'n.

En aquest sentit, recentment Aissatou Diallo, presidenta de l'Associació Humanitària Contra l'Ablació de la Dona Africana –AHCAMA–, denunciava que, segons han pogut documentar des de l'associació, al voltant del 35% de les dones africanes que arriben a l'Estat espanyol ho fan buscant protecció i fugint de la mutilació genital femenina per a elles o per a les seves filles.

Però no podem caure en el parany de pensar que la violència que pateixen dones i nenes acaba una vegada abandonen el seu país d'origen. Durant el trànsit migratori els perills es multipliquen, i la pandèmia ha accentuat les dificultats a les quals fan front.

En els països d'acollida, el risc de patir violència no desapareix, i durant la pandèmia les dones refugiades, migrades i sol·licitants d'asil han hagut de fer front a unes dificultats agreujades per la vulnerabilitat legal i la limitació en l'accés a determinats serveis, com el de la salut, per la forta discriminació laboral que existeix a l'Estat espanyol, que les condemna a treballs temporals, poc qualificats i majoritàriament vinculats al sector domèstic i de les cures. Això ha comportat que moltes –les que tenien contracte– acabessin a l'atur, sense ingressos i, pel rol sovint atorgat, fent-se càrrec de la salut de tota la família en detriment de la seva.

La pandèmia de la covid ha afectat tot el món, però no de la mateixa manera. Les dones i nenes fan front a unes formes específiques de violència i a una discriminació i desigualtat estructurals accentuades per les interseccionalitats. Per aquesta raó, hem de vetllar per donar visibilitat, des de tots els àmbits, a totes les dones que veuen els seus drets humans vulnerats i protegir de manera efectiva les que cerquen asil.

Foto: Pexels

Les millors perles

Una dona va estar cobrant durant trenta anys la pensió d'un mort, tal com ha publicat *elDiario.es*. La senyora, ara octogenària, treballava a l'hospital on va morir l'home el 1980, i des d'aleshores s'embutxacava els diners de la seva jubilació.

Té 129 fills i n'està esperant nou més. És el cas d'un britànic de 65 anys que ha continuat donant esperma tot i que l'edat límit per fer-ho són els 45. L'home, jubilat, ho va explicar al programa de televisió *This Morning*.

L'hospital del Vendrell va patir un incendi (sense víctimes) fa uns dies. L'origen del foc: la cigarreta que va encendre un pacient, que va acabar ferit amb cremades al pit i al coll. Com a mínim es va estalviar haver d'anar a l'hospital... Ja hi era.

Detenen un home de 36 anys a Granada per conduir begut per les vies del metro, també als trams subterranis. La policia li va fer dues proves d'alcoholèmia i, per a sorpresa de ningú, va donar positiu. I amb nota.

Twitter (@AustralianOpen)

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernàndez

Montserrat
Tura

Elsa
Artadi

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Nùria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Darrer dilluns del mateix gener

per David Fernández

Foto: Pexels

Darrer i cinquè dilluns del gener de 2022 i es reconfirma la pujada ininterrompuda de tot plegat –cinisme, macrogranges i extrema dreta inclosos. Gener costerut com mai, ara que per posar la bugada o el calefactor hem de consultar el parquet borsari de les hores vall i recórrer als remeis casolans –que mai caduquen, perennes– de les àvies. I això que ja hem perdut el compte, retransmès en estricta directe a cada telenotícies, de quants cops ha pujat la llum el darrer dia. Mostra aleatòria de la subhasta a l'alça en la qual vivim, a u de gener el preu electritzant era tres vegades més gran que el del primer dia de l'any de 2021. En la darrera dècada, l'aigua s'ha enfilat un 70%. I en pocs mesos, el preu de la bombona de butà ha crescut un 33% respecte del darrer hivern. L'oli d'oliva s'ha encarit un 25%. I els combustibles, un 30%. No serà per dades d'infart. El desembre, l'IPC marcava una pujada històrica del 6,7%. Ahir van comprovar, els que tenen sort de tenir nòmina, que els salaris, en canvi, només s'han actualitzat a un 1,68% més aquest gener. Els comptes no ens surten –a ells, sí, és clar, per això desquaden els de la majoria.

Amb el preu de la vida inflacionada a raó d'un 5% addicional, només cal parar l'orella al que denuncia *Mareta Pensionista*, aclarint que el que s'anuncia com a pujada de les pensions és una pèrdua material estricta de poder adquisitiu. Si tot puja un 5% i les pensions només un 2,5%, no cal ser Einstein per saber que els números no quadren i que ens venen bou per bèstia grossa. Cal afegir el de sempre enmig de l'espessor metropolitana: que la vida i les desigualtats sempre van per barris i no és mai el mateix on cau aquesta grossa inversa i com es reparteix l'altra *pedrea* inflacionista, que no dona res, només pren. L'Evangelí segons Sant Lluc sempre treu el cap al gener: a qui més té, més se li donarà; a qui poc té, se li traurà el poc que li quedi. Mentre Europa, en aquest cas, sí que els mira –als Pujol, als Borbons– i llança un cable vergonyós als evasors fiscals, ordenant retornar dos milions d'euros a qui els tenia amagats a Andorra. Per prescripció delictiva; el que mai caduca ni prescriu és la desigualtat. Gener infaust, doncs. I esclaridor. Alguns fan l'estiu en ple hivern: a l'agost la previsió de beneficis nets per a 2021 d'Endesa, Iberdrola i Naturgy s'estimava en quasi 7.000 milions d'euros.

Tot és inversament proporcional i sempre puja el cost de la vida en paral·lel a la pujada exorbitada dels beneficis de les grans empreses, les de sempre, les que controlen el *cotarro* i, rere un cicle de privatitzacions i desregulacions, van aconseguir que el que eren serveis públics fonamentals passessin a ser tipificats com a serveis essencials on posar la mà i la pistola. Atracaments a plena llum. Això passava el 1997, de la mà del PP de José María Aznar i Rodrigo Rato, però per suprema ordre europeu neoliberal. Liberalització del sector elèctric, li va-

ren dir, amb la falsa promesa que es feia pel nostre bé, perquè els preus baixessin –i bla, bla, bla. No cal fer *spoilers* de com va acabar tot plegat. De tant privatitzar-ho tot ens quedarem sense res. Canibalisme en potència. Vampirisme a l'engròs. I unes quantes portes giratòries dels que firmaren aquelles liberalitzacions exprés i acabaren l'endemà en el butacó d'un consell d'administració. En els darrers vint anys les elèctriques han guanyat la gèlida xifra de 112.000 milions d'euros en beneficis nets, mentre ens llevem sospesant que la propera bugada millor posar-la a les sis del matí.

Tanmateix, la pujada de gener, per a molts, no és circumstancial ni passatgera i durarà durament, sense treva, fins al proper hivern. Viuen en un gener permanent, com altres ho fan en un agost perpetu. Gener, paradoxalment, és temps de dades i informes contraposats. És el moment cruïlla habitual on el Fòrum de Davos diu la seva –enguany no, suspès fins al maig per la pandèmia– i Oxfam diu la contrària, amb la seva anàlisi anual sobre les desigualtats globals: enguany detalla que, des de 1995, l'1% més ric del planeta ha acaparat prop de vint vegades més riquesa global que la meitat més pobra de la humanitat. I que les desigualtats maten –a raó d'una persona cada quatre segons.

No serà per informes. Aviat, parlant de fets on fa massa que fem molt tard, es presentarà el darrer Informe Foessa sobre els efectes de la covid en les desigualtats socials. Totes les temences anticipades i les pitjors previsions s'han complert puntualment: en pandèmia s'ha aguditzat l'empobriment i les llars sense cap ingrés estable, ha crescut la bretxa de gènere, l'exclusió impacta el triple en la migració, s'ha consolidat la desconexió i apagada digital de moltes llars, massa jove viu en un present *no future* i la diferència entre els que més tenen i els que menys ha augmentat un 25%. Gener permanent: tres de cada deu famílies s'han vist obligades a reduir les despeses habituals en alimentació, roba i calçat. I Catalunya és una de les societats més afectades.

Calendari d'advent i d'adversitats, amb el rerefons inequívoc de la crisi i fallida d'un model malbaratador, desigual i hiperconsumista –insostenibilitat, degradació i depravació–, dijous passat al Saló de Cent de Barcelona es retia homenatge, amb la medalla d'or al mèrit civil a títol pòstum, a dos imprescindibles que als nords del sud i als sud del nord feien el mateix: Pere Casaldàliga –«no n'hi ha prou amb ser creient, s'ha de ser creïble»– i Manel Pousa, *Pare Manel*. Amb escassa presència oficial –quatre de quaranta-un regidors–, al final del lliurament s'escolava la melodia d'una antiga cançó: «*Seria tot un detall / Tot un símptoma d'urbanitat / Que no perdessin sempre els mateixos / I que heretessin els desheretats*». No serà aquest gener. No encara.

“

**De tant privatitzar-ho
tot ens quedarem
sense res.**

Canibalisme en potència.

Vampirisme a l'engròs.

I unes quantes

portes giratòries

dels que firmaren

aquelles

liberalitzacions exprés

i acabaren l'endemà

en el butacó

d'un consell

d'administració

”

Flaixos

@DrSaoirse: He dit a la veïna americana que l'hospitalització de ma mare, la recuperació al sociosanitari i la fisioteràpia són gratis, i es pensa que soc d'una república socialista.

@laialapapaia: Considero fort que la majoria d'humans ens hàgim resignat a acceptar que la impressora que tenim a casa no arribarà a funcionar mai.

@vicentmontagud: El único peligro que corremos los periodistas ahora mismo en Kiev es rompernos la crisma resbalando sobre el hielo y eso te puede pasar en Lleida.

dermitek
by Grupostop

DEPILACIÓ LÀSER I ESTÈTICA AVANÇADA

ESCOLTEM LA TEVA PELL, I TU?

Més de 20 anys cuidant de tu
i de la teva pell perquè s'expressi
de forma natural.

Vine a conèixer els nostres descomptes
i facilitats de finançament
a 24 mesos sense interessos.

Dermitek. Qüestió de pell.

DEPILACIÓ LÀSER D'ALTA EFICÀCIA

- Prova el mètode més definitiu per l'eliminació del pèl.
- Més de 15 packs per combinar diferents zones per fer-les en una sola sessió.

ESTÈTICA AVANÇADA FACIAL I CORPORAL

- Innovació en aparatologia d'última generació.
- Millora l'aspecte de la pell, redueix la flacciditat i elimina el greix localitzat.

Pg. de Gràcia, 125-127 (Junt a Jardinetes de Gràcia)
Tel. 933 681 756 · dermitekbarcelona.com

Sarrià-Sant Gervasi

líniasarrià.cat

Febrer 2022

Habitatge | Dos activistes, detinguts i alliberats

El passat 3 de febrer es van alliberar quatre activistes pro habitatge detinguts per una protesta que va tenir lloc en un desnonament de l'any passat al barri del Poble-sec. Dos d'ells són del Sindicat d'Habitatge de Cassoles.

Batlle diu que les entitats de Sarrià tindran local en sis mesos

» El regidor va fer aquesta promesa en el darrer Ple municipal
» Construïm la Sarrienenca no celebrarà res fins a tenir una proposta

EQUIPAMENTS ▶ Per fi el regidor Albert Batlle s'ha tornat a pronunciar sobre l'espai que necessita Construïm la Sarrienenca, una plataforma del barri de Sarrià conformada per 15 entitats de cultura popular i del món del lleure. En el Ple municipal del passat 28 de gener, el regidor es va comprometre a trobar en un termini de sis mesos un espai per a les entitats, tot i que aquest compromís va sortir per donar resposta a un prec del partit Junts per Catalunya.

Construïm la Sarrienenca demana un espai al barri per a les 15 entitats des de mitjans del 2019, moment en el qual es va constituir. Ara, des de la plataforma, cataloguen les darreres paraules de Batlle de "bona notícia". "Veïem un canvi d'actitud, però fins que no veïem una proposta ferma, no celebrarem res", alerta el portaveu de Defensem La Sarrienenca, Eduard Llorens.

Part de l'equip dels Castellars de Sarrià. Foto: Twitter (@CdSarria)

D'altra banda, Batlle també va recalcar en el ple que encara no s'havia satisfet la demanda veïnal perquè no s'havia trobat un espai que cobreixi les necessitats de totes les entitats. Tal com va insistir, "és molt difícil que els locals estudiats compleixin tots els requeriments". Davant d'aquesta

justificació, Llorens reconeix que és conscient que "és complicat" satisfer la seva demanda perquè Sarrià-Sant Gervasi és el districte amb menys propietat municipal. Tot i això, afegeix, no és impossible. "Sempre es poden trobar solucions perquè, al final, les entitats donen vida al barri", recorda.

El Bicibús tornarà a demanar un solar per a les bicicletes

MOBILITAT ▶ El projecte Bicibús Barcelona, impulsat al barri de Sarrià pel col·legi Reial Monestir de Santa Isabel, es va aturar el passat novembre perquè es robaven bicicletes aparcaades al carrer dels alumnes que hi participaven. Per garantir la seguretat de les bicicletes i, en conseqüència, la reactivació del Bicibús, ara els integrants del projecte demanaran al Districte que se'ls cedeixi una part d'un solar que hi ha al costat de l'escola. Això ho explica un integrant del Bicibús Barcelona, Yago Ra-

ventós, qui ahora insisteix que no és la primera vegada que fan aquesta petició.

Ja ho van demanar el passat mes de maig, quan el Districte els hi va donar el vistiplau. Però, afegeix, dos mesos després es va fer enrere. La solució proposada per aquest curs no ha servit de res. "Van posar aparcaments per a bicicletes als voltants del col·legi i els hi vam recordar que el problema és que robaven bicicletes. Aquesta mesura no ha animat els alumnes a tornar a participar en el Bicibús", diu Raventós.

Una sortida de Bicibús Barcelona. Foto: Twitter (@bicibusbcn)

La grua de les obres al carrer Mandri. Foto: Twitter (@aleix_a_m)

L'hora de la línia L9

METRO ▶ Les obres de la línia 9 del metro van començar el 2004 amb la previsió que s'acabarien el 2006. La realitat, però, va ser que no es van enllestir llavors i, a més, es van aturar el 2011 per falta de finançament. El que segurament pocs veïns imaginaven en aquells temps, és que el projecte, en el tram que passa pel districte, no es reactivaria fins ara.

Durant aquests 10 anys, el president de l'Associació de Veïns Sant Gervasi de Cassoles-la Bo-

nanova, Josep Maria López Ciré, ha estat vivint al barri de Sant Gervasi-Bonanova. "Tot i que estem ben connectats amb els autobusos i els ferrocarrils, hi ha aglomeracions de cotxes per la gran quantitat de col·legis i centres mèdics que hi ha. Per tant, l'L9 ajudaria", afirma sobre unes obres que, si tot va bé, es preveu que acabin entre el 2026 i el 2027.

Una altra polèmica entorn de la construcció de la infraestructura són les esquerdes que va

provocar fa 10 anys a casa d'alguns veïns del carrer Mandri, tal com va informar *beteve*. Els veïns, va afegir el mitjà, van exposar els danys a la Generalitat, però mai se'ls va compensar perquè es va dir que "l'empresa que feia les obres havia entrat amb fallida". Fa pocs dies, a més, un equip de tècnics de la Generalitat va documentar aquestes esquerdes perquè més endavant no es puguin atribuir a les futures obres.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

**3 ANYS
EXPLICANT
CATALUNYA
AL MÓN**

exterior.cat

**GERMANS
HOMS
DES DE 1852**

**LLOGA 3 DIES
I PAGA'N NOMÉS 2**

**Tarifa caps
de setmana**
Lloga la màquina
un divendres i torna-la
dilluns, pagant només
2 dies.

LLOGA ONLINE
www.homs1852.com

**DIY
D'HOMS**
DO IT YOURSELF, FES-HO TU MATEIX!

3x2
CAP DE SETMANA

Francesc Layret, 10 Mataró · 93 754 19 31 · info@homs1852.com · [f](#) [in](#) [t](#) [v](#) [@homs1852](#)

Tota la població de Sant Fost. O gairebé tota la de la Llagosta. O la meitat de la de Martorell o Olesa. O dues terceres parts de la de Sant Just. El nombre de defuncions de persones grans que hi va haver durant el primer mig any de pandèmia equival a aquestes comparacions. En només sis mesos, 11.255 persones de més de 70 anys van morir a conseqüència de la covid a Catalunya. Es diu de pressa, però com seria l'experiència de visitar, per exemple, Sant Fost el 31 de gener de 2019 i veure gent als carrers i tornar-hi el juny de 2020 i no trobar-hi ningú? Seria com caminar per un paisatge arrasat per la guerra o pel silenci d'un desastre nuclear.

És així com millor s'entenen els efectes de la pandèmia: com un desastre que va posar el focus en la gent gran. I ara que ja hem fet el símil adequat, que sabem de què parlem, caldrà pensar com aquesta població ha entomat una realitat tan extrema. Mort, tristesa i soledat. Aquestes serien les tres paraules guia per recórrer els dos darrers anys viscuts per les persones grans. Però també ho serien altres mots menys durs: resistència i esperança.

MORT

Quan el 10 de març la filla de la Maria Teresa li va dir que era millor no reunir-se per celebrar el seu aniversari, ella, una dona vital de 86 anys, no podia arribar a imaginar-se el que havia de venir. "No em vaig espantar", assegura a l'altra banda del telèfon.

Durant aquests dos anys, el seu exmarit i el pare del seu gendre han mort de covid. "Els meus dos consogres van entrar a l'hospital amb covid, i quan ella va recuperar-se i en va poder sortir, li van dir que el seu marit havia mort", relata la Maria Teresa.

Albert Quiles, director de la fundació Amics de la Gent Gran, assenyala que a l'inici de la pandèmia les morts es van fer notar en un organisme que està en contacte amb unes 2.200 persones. "No podem dir-ho del cert, però les morts d'usuaris van augmentar entre un 10 i un 15% els primers mesos", afirma Quiles.

Amb tot, si en algun lloc es va fer sentir especialment la mort de la gent gran, aquest va ser les residències: l'epicentre de la pandèmia. Tal com ha posat sobre la taula Amnistia Internacional, "a Catalunya, de l'1 de març al 15 de novembre de 2020 van morir per covid 7.045 persones grans que vivien en residències". Així mateix, l'organització denuncia que en molts centres s'han vulnerat drets fonamentals d'usuaris i familiars.

"Tinc dret a saber què estava passant. Ens ho han negat sempre. La meua mare no ens la podran tornar, però una cosa que es podria haver evitat no volem que torni a passar mai més", diu l'Ana María, filla d'una dona que vivia a la residència Federica Montseny de Barcelona. En el seu cas,

El 40% de les persones grans se senten més soles ara que abans de la pandèmia. Foto: Eli Don/ACN

Els dos anys de les víctimes més grans

Les persones grans són les que més han patit els efectes de la pandèmia. A més de veure's directament afectades pel risc de mort si es contagien, de vegades s'han sentit soles i oblidades per la societat. Això ha fet que la seva condició tant física com emocional s'hagi deteriorat en menys de dos anys.

no va ser traslladada a l'hospital quan es trobava en estat crític, i encara que la filla ha presentat una denúncia, el contenciós, com tants altres a tot l'Estat, encara no s'ha resolt.

Els mateixos treballadors d'algunes residències de Barcelona han denunciat les deficiències que els seus centres tenien per afrontar una crisi com la que hi va haver. La Natalia, una gericultora d'una residència barcelonina, afirma que a les persones grans

que hi vivien "no se'ls va explicar què estava passant i moltes van pensar que se les castigava", i això va comportar-los "un greu deteriorament físic". En els casos més extrems, segons lamenta Amnistia Internacional, "hi ha persones que han mort soles, violant així el seu dret a la mort digna i suposant també un trauma per a les seves famílies". "Tampoc va haver-hi una gestió adequada de l'acomodament i del trasllat de les persones un cop mortes: no s'a-

visava els familiars, tardaven dies a treure els cossos de les residències, les famílies no sabien on eren...", afegeix.

TRISTESA

La mort és la conseqüència més terrible de la pandèmia. Malgrat això, la crisi sanitària també s'expressa en altres aspectes com el confinament.

"La veritat és que he viscut molt malament aquests dos anys... Estic sola i soc molt gran,

i els dos primers mesos me'ls vaig passar sense veure ningú", diu l'Aurora. Ara té 86 anys i surt de casa amb dificultats. Abans baixava al carrer i quedava amb altres persones grans, però el març de 2020 tot allò va quedar enre-re. La seva anterior vida es va ensorrar. La pandèmia li ha passat factura i ha empitjorat físicament. Li costa caminar. De fet, ha passat del bastó al caminador. De fet, ha passat del bastó al caminador en menys de dos anys. "La vida m'ha canviat", lamenta.

Els meus avis

● Els periodistes, sempre sota l'allargada ombra de l'objectivitat, oblidem que les històries sobre les quals escrivim també són nostres. I per molt que ens en vulguem extreure, ens afecten. En el cas de la pandèmia, aquesta idea no pot ser menys certa. Tots coneixem gent gran. Avis, pares, àvies o mares que han estat les víctimes d'aquests dos anys. Han patit veient com persones de la seva generació morien i pensant que, si s'infectaven, recorrerien el mateix camí.

La Montse i l'Albert tenen 86 i 90 anys. Quan va començar la pandèmia

familiars s'encarregaven de fer-los la compra, d'anar a la farmàcia, de planxar-los la roba o de fer-los el menjar.

Els mesos van passar, i quan la situació ja estava més normalitzada, la filla de l'Albert i la Montse va trobar una altra noia per fer les tasques. La parella cada cop tenia més dificultats per valer-se per si mateixa. Per a la Montse, era el dolor, "el mal de tot", i per a l'Albert la cada cop més fràgil vista, que el feia "avorrir com un vell".

La reclusió els ha passat factura. El cada cop va amb menys freqüència al mercat a comprar i ella no es mou de

Qui no té un avi, una àvia, un pare o una mare d'edat avançada? Són les persones que més han patit la pandèmia i mereixen les nostres històries

tenien una dona que anava a casa seva cada dia per netejar i cuinar. Amb dificultats i ajuda, encara es podien valer pel seu propi peu. Poc després de l'esclat de la pandèmia, però, la noia que treballava a casa seva va decidir que, per por de contagiar-se i de contagiar-los a ells, deixava la feina.

Els familiars ens vam organitzar per fer les tasques. Cada dimecres, qui escriu aquestes línies hi anava dues hores a netejar els lavabos, a passar l'aspiradora i a fregar el terra, mentre la Montse mirava com Ana Rosa Quintana treia a passejar eslògans sensacionalistes a la televisió i l'Albert escoltava a la ràdio les novetats financeres del seu Barça. Altres

casos. Diuen que tenen ganes de marxar. Aquell eufemisme de la mort. Parlem el gener quan els dic que vull que apareguin en aquest reportatge. Els pregunto què és el que més els ha afectat de la pandèmia i si tenien por de contagiar-se. "De contagiar-me i morir, no. El que pitjor porto és no poder veure els meus fills i els meus nets amb tanta freqüència", diu la Montse. "Poder-los abraçar", afegeix. "Ja m'ho imagino", responc jo amb les paraules sortint-me de darrere de la mascareta i pensant que aquesta vegada tampoc l'abraçaré. "Treu-te aquesta merda de la cara", em diu l'Albert fent broma com fa sempre. Tots tenim gent gran que es mereix les nostres històries.

Ella és l'exemple més clar de la llosa que suposen els temps pandèmics. "Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure gaire més, em falta alegria", afirma.

Té la veu cansada. Només s'il·lumina quan recorda el passat. "A mi sempre m'ha agradat la natura, i ara des de casa no veig ni un arbre... Quan tenia 20 anys vaig anar de Martinet a Andorra i d'allà a Puigcerdà... Que bonic que va ser!", rememora. Per travessar la frontera ho va haver de fer de matinada, quan no hi havia guardes, perquè el règim franquista no permetia a les dones canviar de país. Són més de 130 kilòmetres de ruta a peu. Ara l'Aurora ja no pot caminar pels Pirineus, i ens recorda que tots els joves serem gent gran i que tota la gent gran va ser jove.

SOLEDAT

El cas de la Pilar també té punts semblants al de l'Aurora. Ella té 73 anys i el març de 2020 en feia dos que el seu marit havia mort. "La veritat és que he passat la pandèmia amb molta angoixa. Totes les mesures em van fer

agafar molta por", explica. Durant els primers compassos no sortia de casa i se sentia sola. "Ho vaig passar molt, molt malament... Hi havia dies que no em volia llevar ni menjar", recorda.

La soledat ha estat una constant. Segons un estudi d'Amics de la Gent Gran, més del 40% dels usuaris amb els quals tracten se senten menys acompanyats ara que abans de la pandèmia. Tal com detalla Quiles, la soledat s'ha agreujat encara més per la manca de coneixements tecnològics d'aquesta població. "Tres de cada quatre persones que acompanyem fan servir el telèfon fix per a la seva comunicació", afirma per afegir que "la bretxa digital és severa". Això va fer que moltes persones perdessin el contacte humà directe. Amb tot, Quiles llença una reflexió: "Molta gent a la qual preguntàvem com estava vivint el confinament ens replicava: 'Quin, aquest o el d'abans?'. Abans de la pandèmia ja vivien reclosos".

La mateixa Pilar s'ha sentit abandonada. Considera que la pandèmia ha aprofundit el menyspreu de la societat cap a la gent gran. "Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els fills dels fills, i quan no aporten res se'ls

"Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure"

"La pandèmia ha aprofundit el menyspreu cap a la gent gran... Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els nets, i quan no aporten res se'ls aparta"

aparta i es tornen invisibles", critica. Ella, però, creu que de tot-hom es pot aprendre alguna cosa.

Sigui com sigui, fa uns mesos que les coses ja no són tan dures per a la Pilar. "La situació va canviar com si haguessin girat un mitjó quan va venir el voluntari d'Amics de la Gent Gran... Va ser com un flexxazo, ens vam entendre des del primer moment", comenta rient.

RESISTÈNCIA I ESPERANÇA

Als seus 86 anys, la Maria Teresa té un rellotge intel·ligent al canell que li diu que ha de fer 6.000 passes cada dia. El passadís de casa seva, ha comptat, són unes 100 passes. Durant el confinament, el recorria 60 vegades cada dia. "Ho feia quan hi havia anuncis a la televisió o en altres moments", explica. El seu cas demostra la capacitat de resiliència de moltes persones grans.

Ella ha aprofitat la pandèmia per abonar-se a les seves aficions. "Durant el confinament vaig llegir, vaig escriure... Vaig poder fer el que volia", diu. El seu cas divergeix del d'altres persones d'edat avançada que no tenen la mateixa vitalitat. Què la fa diferent? Seria molt fàcil parlar de caràcters, però en la seva història hi ha dos elements cabdals. El pri-

mer: en cap moment s'ha sentit sola, ja que el contacte amb la família ha estat constant. "Els meus fills em venien a veure des de la finestra i cada nit fèiem videoconferències", diu. El segon: les noves tecnologies. "Amb les amigues, tot i que fa dos anys que no ens veiem i abans quedàvem almenys un cop al mes, ens hem continuat parlant pel WhatsApp", afegeix.

Malgrat tot, ella també ha tingut por. "Ara no em faré la valenta [riu], perquè tot aquest temps he tingut el termòmetre sempre al costat per posar-me'l al mínim símptoma", admet. A més, també s'indigna pel que ha passat a les residències. Tanmateix, és cert que la seva manera d'entendre el món l'ha ajudat. "Amb l'edat que tinc veig les coses diferent. Les coses passen. No hi ha una explicació per a tot i no cal buscar-la", afirma.

La Maria Teresa, com totes les persones grans, com l'Aurora i la Pilar, ha estat víctima d'un món que fa bona l'expressió "el mort al sot, el viu al rebost". El mort són les persones grans i els vius la resta.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

Ja s'han obert les inscripcions de la nova edició del programa Comerç a punt, que ofereix als comerços diversos serveis d'assessorament per demanar finançament o per elaborar un pla d'acció adaptat al negoci.

El comerç nota lleugerament la fi de les restriccions

CORONAVIRUS ▶ Fa pocs dies semblava que els comerços començarien a veure la llum, però de moment no ha estat així. Tot i que el passat 28 de gener es van eliminar les restriccions d'aforaments a l'interior dels bars i restaurants i dels comerços, i la limitació de reunions de 10 persones, els comerciants de Sarrià-Sant Gervasi han notat, de moment, poques millores.

Així ho manifesta la dinamitzadora de l'Eix Comercial de Sarrià, Mònica Pérez, qui creu que encara és massa aviat perquè hi hagi canvis importants. Tot i això, assegura, es veuen més persones pel carrer i més empenta per part dels comerços. "Hi ha diversos comerciants que ja m'han trucat amb ganes de participar en la mostra de comerç al carrer que organitzarem el pròxim 30 d'abril", celebra. La situació no és molt diferent de la que viu l'associació de comerciants Galvany 021 District. Tal com afirma la seva dinamitzadora, Marina

S'espera que la situació millori a la primavera. Foto: Ajuntament

Gatnau, en els bars i restaurants sí que ha tornat a haver-hi una mica més d'ambient, però al comerç "està costant".

ESPERANÇATS

Un altre fet que tenen en comú els dos eixos comercials és que, tal com diuen, tenen esperança en la mateixa estació de l'any: la

primavera. Quan en principi la pandèmia podria quedar enrere i es començaria un període d'endèmia. "Podrem començar a tornar a la vida normal, tot i que mantenint la mascareta en certs llocs tancats", assenyala Pérez. "A més, a la primavera és quan la gent torna a sortir més de casa", recalca Gatnau.

Dependents, entre les 10 feines més demandades

OCUPACIÓ ▶ Al llarg del 2021, el comerç va estar molt ben posicionat en el rànquing de feines més sol·licitades de Barcelona Activa. Per una part, dependent de botigues ocupa la segona posició, per l'altra, dependent de comerços d'alimentació la cinquena i, per acabar, cambrer la setena.

BONES XIFRES LABORALS

També és important posar sobre la taula que l'any passat Barcelona va ser escenari d'una important inserció laboral.

Segons xifres de Barcelona Activa, el 87% de les ofertes van ser a la ciutat i la resta a l'àrea metropolitana i, a més, els sectors que més feina van donar van ser els de serveis a les empreses, telecomunicacions i TIC, comerç i turisme.

Pel que fa a la durada de les vacants gestionades per Barcelona Activa, un 38% van ser places indefinides, un 55% contractes de més de sis mesos i un 7% de menys de sis mesos. Gairebé un 78% de les jornades van ser completes i la resta parcials.

Dependent de botigues, la segona feina més demandada. Foto: Ajuntament

Vicente Ferrer

ES BUSQUEN

3.000

AMICS INVISIBLES

AQUEST ANY, REGALA

APADRINAMENT

Descubreix-ho a:

www.sebuscanamigosinvisibles.org

900 111 300

VULL COL·LABORAR

COMERÇ DE PROXIMITAT, UN VEI DE CONFIANÇA!

- T'ofereix el millor producte amb la cara més humana
- Cuida de la comunitat on vius
- Paga impostos i dona vida a la ciutat
- Contribueix a un entorn més sostenible
- Sempre és a prop teu!

La Carme, més de 10 anys portant el millor peix al barri.

amic associació de mitjans d'informació i comunicació
Mitjans Km 0

líniasarrià

espai.mèdia

El primer diari de la indústria espacial de Catalunya

grup comunicació**21**

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona suma esforços per una alimentació sostenible

Foto: Ajuntament

Sostenibilitat

“La Capital Mundial de l’Alimentació Sostenible ha servit per impulsar un canvi cultural i de conscienciació social respecte del sistema alimentari actual”. Són paraules de la regidora de Comerç, Mercats i Consum, Montserrat Ballarín, en el marc de la primera sessió plenària per a l’elaboració de l’Estratègia d’Alimentació Sostenible Barcelona 2030, que va tenir lloc a

finals del mes de gener al Saló de Cent. Una jornada a la qual van assistir un centenar de membres d’organitzacions de diferents sectors del sistema alimentari que aposten per un canvi d’hàbits que ens porti cap a un paradigma d’alimentació sostenible. Hi van ser presents institucions públiques, científics, empreses privades, representants de la societat civil, professionals de la comunicació i representants de tots els grups municipals a l’Ajunta-

ment. Tot plegat, amb l’horitzó d’anar més enllà del paper de Barcelona com a Capital Mundial de l’Alimentació Sostenible i posar sobre la taula actuacions concretes en aquesta línia.

El resultat d’aquest procés de treball serà un full de ruta a seguir en matèria de polítiques alimentàries durant els pròxims vuit anys. Es recolliran visions, objectius, línies de treball i exemples de projectes d’èxit relacionats amb la transformació del

sistema alimentari a la ciutat. Amb tot, suposarà un pilar per a les pròximes accions d’ara i fins al 2030.

Els eixos d’aquesta estratègia d’alimentació, compartits amb el Pacte de Po-

El model alimentari actual és responsable d’entre el 21 i el 37% de les emissions de gasos contaminants

lítica Alimentària Urbana de Milà, es recullen en sis punts clau, com ara la preparació d’un context favorable per a una acció eficaç de les administracions, promoure dietes saludables, assegurar la igualtat social i econòmica, promoure la producció alimentària, millorar l’abastiment i la distribució d’aliments i reduir el malbaratament.

CANVI CLIMÀTIC

I és que el model alimentari actual és responsable d’entre el 21 i el 37% de les emissions de gasos d’efecte hivernacle a escala global.

D’aquesta manera, a través d’aquest procés de treball es dona continuïtat a l’esforç de l’any passat per convertir Barcelona en la Capital Mundial de l’Alimentació Sostenible.

Agròpolis: un espai comunitari plantejat des de la sobirania alimentària i l’ecologia

Alimentació

Va fer els seus primers passos el 2019, impulsat pel comissionat d’Economia Social, Desenvolupament Local i Política Alimentària. Es tracta de l’Agròpolis, un espai comunitari i transversal en el qual entitats, veïns i experts treballen braç a braç per promoure una alimentació sana, justa i sostenible a Barcelona. Tot plegat plantejat des de la sobirania alimentària i agroecològica.

L’Agròpolis participa en el procés d’elaboració de l’Estratègia d’Alimentació Sostenible Barcelona 2030. En aquest sentit, hi aporta la veu de l’agroecologia i la sobirania alimentària. Paral·lelament, escollirà quatre o cinc reptes de ciutat que s’identi-

fiquin amb l’estratègia per treballar en la creació conjunta de projectes que vagin en aquesta línia de treball.

UN ESPAI DE TROBADA

L’Agròpolis és un espai comunitari de diàleg, feina i acció que comparteixen la societat civil, el teixit econòmic, les universitats i l’Ajuntament. Aquests agents tenen en comú l’objectiu de col·laborar per transformar el sistema alimentari de la ciutat. Els seus principals eixos de treball són el polític, a partir del qual es poden expressar o contrastar polítiques entorn de l’alimentació sostenible; el de col·laboració, per crear projectes i accions que vagin en aquesta línia; i, a més, s’erigeix en un espai de trobada per establir sinergies.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Armariets refrigerats a sis mercats per recollir comandes

Digitalització

Fer una comanda al mercat i poder recollir-la sense cues i quan l'equipament ja hagi tancat. Aquesta és la principal finalitat dels armariets refrigerats que s'han instal·lat a sis mercats de la ciutat i a quatre aparcaments de B:SM que estan ubicats als mercats de la Boqueria, Sant Antoni, Sagrada Família i Guinardó. Els altres sis mercats amb armariets són el del Ninot, el de Sants, Llibertat, Concepció, Lesseps i Provençals.

Aquesta iniciativa forma part del pla de digitalització de mercats i consisteix en l'habilitació d'armaris refrigerats a una temperatura que oscil·la entre els dos i els vuit graus, amb compartiments individuals i interfície digital que permeten dipositar-hi comandes per part dels comerciants i que

poden ser recollides pels clients de forma còmoda, ràpida i segura. Aquests armariets estan connectats a internet a través d'una plataforma tecnològica que els gestiona i monitoritza. A més, poden comptar amb 18, 28 o 38 compartiments individuals.

COMANDES ONLINE

D'aquesta manera, es faciliten les comandes, que poden ser recollides sense la necessitat de fer cues i quan les parades o els mercats estiguin tancats. Ho permeten fer a través d'un servei de Click&Collect per als comerciants i per al futur Marketplace que es desenvoluparà als mercats de la ciutat.

La instal·lació d'aquests armariets refrigerats és una prova pilot, tot i que la voluntat de l'Ajuntament és que s'acabin instal·lant a tots els mercats municipals.

Pel que fa a l'aspecte digital, aquesta nova iniciativa es gestiona mitjançant un portal web de reserves en el qual els comerciants poden reservar els armariets per al mateix dia o per a un altre, sempre que estiguin disponibles. La plataforma, per altra banda, està configurada amb diferents franges de recollida de les comandes. Inicialment, hi ha una franja de matins –de 10 a 14:30 hores– i una altra de tardes –des de les tres i fins a les nou de la nit–, de dilluns a dissabte.

Amb tot, l'Ajuntament informa que de cara a la primavera començarà a implementar el Marketplace de Mercats de Barcelona, una plataforma de venda online comuna de les parades. La finalitat d'aquest servei és ajudar els botiguers a digitalitzar el seu negoci i disposar d'un mecanisme per fer el repartiment de les comandes als armariets.

EN PRIMERA PERSONA

“Un carrer sense botigues és un carrer insegur”

M. Carmen Mateos

Joieria Mateos
(Carmel Comerç)

M. Carmen Mateos és presidenta de Carmel Comerç i regenta, juntament amb el seu germà, la Joieria Mateos, tota una institució al barri, on està oberta des de fa 49 anys. Mateos reivindica la unió dels botiguers i que l'administració els doni suport per continuar aportant “llum” als carrers de la ciutat.

Quins creu que són els reptes del comerç de proximitat?

L'Ajuntament fa promoció per impulsar la digitalització del petit comerç, i això està bé. Però crec que haurien d'incentivar l'obertura de nous comerços, perquè un carrer sense botigues és un carrer insegur. La llum dels establiments fa que la gent se senti segura.

La crisi de la pandèmia ha empitjorat la situació del petit comerç, però se n'ha sabut refer a través de la unió...

És clar! És que si no ens unim ara... Els nostres socis reben informació sobre les ajudes, restriccions, horaris i recomanacions per evitar els riscos de la covid. Si no estàs associat, no la pots rebre. Cal promoure l'associacionisme comercial.

D'aquí que al districte hagin fet pinya amb la resta d'eixos comercials, oi?

Col·laborem a través de la Federació de Comerciants dels Tres Turons i també amb Cor d'Horta i Eix Maragall. Sempre que ens truquen, hi som. Millor units. Si no, no tindriem força davant les administracions.

Fotos: Ajuntament

Taller de cuina a la Boqueria per a persones amb síndrome de Down

Foto: Ajuntament

Formació

El Mercat de la Boqueria va acollir el passat dissabte 15 de gener un taller de cuina per a persones amb síndrome de Down. La finalitat d'aquesta activitat és donar eines a aquestes persones perquè puguin aprendre a preparar plats cuinats per elles mateixes i no dependre tant del menjar precuinat.

Els participants en el taller formen part del grup de lleure 'Quedem', que està adscrit a la Fundació Catalana Síndrome de Down. El col·lectiu va visitar la Boqueria per preparar una recepta a l'aula gastronòmica del mercat. L'encarregada d'elaborar el plat forma part de la Fundació i va decidir ensenyar-los a cuinar mandonguilles amb ver-

dures. La professional va explicar als membres de 'Quedem' els passos que requereix la recepta. Per fer-ho, els va dividir en dos grups que es van repartir les tasques per avançar en l'elaboració, com ara tallar les verdures o bé cuinar les mandonguilles.

FOMENTAR L'AUTONOMIA

La finalitat d'aquest taller és evitar que les persones amb síndrome de Down dependin tant dels productes precuinats a l'hora de menjar i que puguin preparar plats saludables per elles mateixes.

El grup 'Quedem' és hereu del Programa d'Autonomia Jove i va ser creat el 1998 per fomentar l'oci en comunitat i possibilitar espais de relació per garantir el dret al lleure de les persones amb síndrome de Down.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

Can Ricart, de fàbrica tèxtil a campus universitari

SANT MARTÍ/ Can Ricart és un nom imprescindible de la història de la industrialització de Barcelona. Aquest emblemàtic edifici del Poblenou, construït a finals del segle XIX, va ser una de les primeres fàbriques d'estampació mecànica de teixits de cotó a Catalunya i va estar activa fins a l'últim quart del segle XX. Tal és la importància d'aquest recinte que la Generalitat el va declarar Bé Cultural d'Interès Nacional l'any 2008. Però, lluny de ser només una joia del passat, Can Ricart –situat al voltant de la zona coneguda com el 22@– té un gran futur al davant. Un futur que, de fet, ja està molt a prop de convertir-se en present.

L'any 2015, l'Ajuntament de Barcelona, propietari de Can Ricart, va cedir a la Universitat de Barcelona (UB) la nau industrial principal i alguns edificis annexos per un

Un acord recent permetrà rehabilitar el recinte i convertir-lo en la seu del futur projecte del Campus de les Arts

període de cinquanta anys. Ara, aquesta cessió permetrà a la UB ampliar les seves instal·lacions i crear el Campus de les Arts, un projecte que té l'objectiu d'enfortir l'educació artística de nivell superior i que fa pocs mesos va rebre un impuls clau per poder tirar endavant.

Foto: Eurocatalana

Les institucions, universitats i entitats que impulsen el Campus de les Arts han signat un acord marc per fer-lo realitat. Aquest acord preveu rehabilitar la fàbrica de Can Ricart, que serà la seu del projecte i així es tornarà a omplir de vida. En aquest sentit, la UB ha sol·licitat finançament en el marc dels fons europeus Next Generation per a les obres de rehabilitació i adequació de l'edifici.

En total, la universitat més antiga de Barcelona disposarà de 6.800 metres quadrats a Can Ricart. Aquí s'hi faran activitats relacionades amb la recerca, la formació, la transferència de coneixement i l'acció institucional. Així doncs, esdevindrà un centre de referència per a l'educació artística universitària o superior. I és que el futur Campus de les Arts ha de servir per resoldre la fragmentació que pateix actualment l'o-

ferta d'ensenyaments artístics a Catalunya, ja que està dividida en dinou centres. Això provoca que hi hagi molt poca varietat de títols superiors i estudis de nivell de màster als quals puguin accedir els més de 8.000 estudiants d'aquest ram.

Amb tot, Can Ricart, una de les fàbriques que va marcar la revolució industrial de Barcelona, tornarà a ser ara un punt important per al desenvolupament de la ciutat.

Drets humans i plantes de tot el món: els ingredients d'uns jardins únics

SANTS – MONTJUÏC/ Tothom hauria de tenir gravats a foc en la memòria els drets humans i tenir-los presents per no tolerar-ne cap vulneració. Per això, al barri de la Marina hi ha uns jardins que s'esforcen a recordar-los. Són els anomenats jardins dels Drets Humans, que compten amb una trentena de plafons il·luminats distribuïts per tot l'espai on estan gravats els trenta articles que integren la Declaració Universal dels Drets Humans. D'aquesta manera, es pot fer una passejada recurrent (i, sobretot, recordant) els nostres drets.

Aquests jardins, que pertanyien a l'antiga fàbrica Philips, conserven espècies de plantes molt antigues i exòtiques, procedents d'arreu del món, algunes de les quals no es troben a cap altre indret de Barcelona. Això ha estat possible perquè, en el seu moment, la dona del director de la fàbrica, la senyora Van der Harst, es va dedicar en cos i ànima a aquest espai. Va ser ella qui, any rere any, va omplir els jardins d'espècies que portava de diferents punts del planeta, gràcies als seus nombrosos viatges, i després en va tenir cura. Per tant: gràcies, senyora Van der Harst.

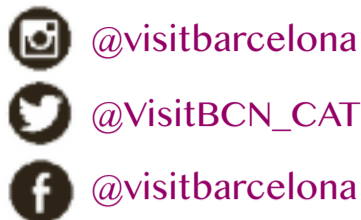
Foto: Ajuntament

Un mirador excepcional dedicat a Joan Sales

GRÀCIA/ L'autor d'*Incerta glòria*, Joan Sales, bé es mereix un mirador. En sortir del Park Güell es troba el mirador dedicat a aquest escriptor, poeta, traductor i editor. Des d'allà es pot veure tota la ciutat: la geometria perfecta de l'Eixample, amb la silueta impactant de la Sagrada Família, però també els gratacels del Fòrum. Sens dubte, és una parada obligada per a locals i visitants. A més, és una bona opció per aprendre més coses sobre la figura de Joan Sales, ja que hi ha una placa que la recorda i la posa en valor.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

El passat fabril de les Corts es manifesta a la Colònia Carné

Foto: Ajuntament

LES CORTS/ Cases baixes de maó situades a petits passatges que van a parar al mur d'una antiga fàbrica, rere el qual hi ha una imponent xemeneia. Així és la Colònia Carné, el patrimoni arquitectònic que explica l'important passat fabril de les Corts.

Concretament, es tracta d'un conjunt d'habitatges construïts al primer terç del segle XX, que s'estenen en quatre passatges petits i tranquils, que surten de la vorera de l'avinguda de Sant Ramon Nonat que dona al costat Besòs i moren al carrer del Danubi, al mur perimetral del que un dia va ser la fàbrica Carné. Les cases d'aquesta petita colònia industrial ocupen uns solars estrets i allargats i són obra de Modest Feu. Aquest íntim amic d'Antoni Gaudí –va ser col·laborador seu en el disseny de mosaics modernistes– és també

l'artífex de les casetes del passatge de Xile, situat a la façana Llobregat de la mateixa avinguda de Sant Ramon Nonat.

De fet, hi ha moltes semblances entre els habitatges de la Colònia Carné (construïts entre els anys 1928 i 1932) i els del passatge de Xile (edificats entre 1931 i 1934). Per exemple, en ambdós casos, les façanes estan coronades per l'any de construcció o pel nom escollit pel propietari.

Centrant-nos només en la colònia industrial de les Corts, algunes de les cases tenen els mateixos elements decoratius que la fàbrica Carné. Els esgrafiats distintius d'aquesta fàbrica es poden observar al seu mur, al carrer del Danubi. Just al darrere hi ha la xemeneia que, avui dia, fa que els veïns del barri de la Maternitat i Sant Ramon recordin l'activitat

industrial que hi va tenir lloc no fa tants anys. És per això que passejar per aquesta zona pot suposar també una lliçó d'història.

UN DISTRICTE INDUSTRIAL

El passat industrial de les Corts es veu reflectit a més punts del districte, entre els quals destaquen les Cristalleries Planell i la fàbrica de cintes de seda Benet i Campabadal. En els últims anys, aquests edificis s'han adequat i han recuperat el pols i el contacte amb els veïns. Així, les Cristalleries Planell són un equipament municipal que acull diferents serveis, i a la fàbrica Benet i Campabadal hi ha la Biblioteca Montserrat Abelló i l'Ateneu de Fabricació de les Corts.

Tot plegat ajuda a mantenir viu i present entre el veïnat un passat sense el qual no es pot entendre el districte actual.

Ciutat Vella

Espelmes de luxe a la barroca Cereria Subirà

Comprar espelmes de totes les formes i colors elaborades de manera tradicional, amb les millors parafines i amb cera d'abella, encara és possible a Barcelona. Per fer-ho, només cal anar a la Cereria Subirà, a la baixada de la Llibreteria.

A més, anar-hi és tota una experiència: el negoci es troba en un local barroc que va obrir l'any 1847 com a botiga de roba de luxe. Avui dia, encara conserva aquell encant vuitcentista, amb l'escala barroca que es bifurca i les columnes barroques on descansen enormes escultures.

UNA CERERIA AMB HISTÒRIA

Però el local de la baixada de la Llibreteria no ha estat sempre la ubicació de la Cereria Subirà. De fet, aquest negoci es va fundar molt abans de l'obertura d'aquell establiment.

La cereria va néixer l'any 1761 al carrer dels Corders, però la botiga original es va haver d'enderrocar quan es va obrir la via Laietana. Aleshores va ser quan es va traslladar a la seva ubicació actual, que llavors es coneixia com a baixada de la Presó.

L'any 1939, un cop acabada la Guerra Civil espanyola, el cerer vigatà Paulí Subirà es va fer càrrec del negoci. Actualment, la seva família el continua regentant. L'establiment forma part dels comerços històrics i emblemàtics de Barcelona.

Foto: Aj.

El pont que va unir dos districtes per sobre de les vies del tren

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ No hi ha dubte que el valencià Santiago Calatrava és actualment un arquitecte de renom internacional, amb obres repartides arreu del món. Però cal recordar que una de les primeres construccions que va donar-li aquesta fama mundial va ser el pont que va aixecar entre els carrers de Bac de Roda i de Felip II, que uneix els districtes de Sant Andreu i Sant Martí. El va construir entre els anys 1985 i 1987 i li va permetre guanyar el premi FAD d'arquitectura del 1987, un reconeixement molt important.

Es tracta d'una obra d'enginyeria escultòrica construïda sobre les vies del tren que separaven els dos districtes. El pont està format per dos arcs bessons d'acer blanc i quatre cables de suport. Això, juntament amb els punts de llum que s'integren a la barana i a la

calçada del pont, van convertir aquesta obra d'enginyeria en un tresor escultòric. De fet, avui dia, l'anomenat pont de Calatrava és una icona representativa de la nova arquitectura que es va començar a desplegar a Barcelona quan va ser escollida com a seu dels Jocs Olímpics del 1992. És, per tant, un símbol d'aquell punt d'inflexió que va marcar per sempre la història de la ciutat.

El pont de Calatrava es pot travessar tant caminant com conduint, i fer-ho és una oportunitat per descobrir els detalls d'aquesta obra conceptual, que representa la tensió entre forces oposades. Però no només se'n pot gaudir travessant-lo: veure el pont i la seva lluminositat des de qualsevol punt és una experiència agradable per a la vista. Una obra que, sens dubte, ha deixat empremta.

Handbol | El CE La Salle Bonanova es desplaça a Sant Boi

El CE La Salle Bonanova visitarà el pròxim dissabte 12 de febrer l'Handbol Cooperativa Sant Boi, en partit corresponent a la 2a jornada de la Fase pel Títol de la Lliga Catalana. CH Vilamajor, Fundació Handbol Sant Vicenç, BM Granollers C i UEH Calella A són els seus altres rivals en aquesta part del curs.

Carla Suárez, la força de la naturalitat

» L'extenista del CT Barcino és guardonada amb el Premi Superació a la Gala de *Mundo Deportivo*
 » "S'agraeix que es valori el meu esforç. El camí fins a curar-me del càncer ha estat dur", reconeix

Toni Delgado
EL PUTXET

"Estic passant aquesta etapa amb tranquil·litat, animada i amb naturalitat. No he hagut de forçar res, ni de bon tros. He viscut el meu dia a dia com abans i he tingut força sort perquè m'he sentit molt bé", s'obria Carla Suárez (Las Palmas de Gran Canaria, 1988) a Pedro Guerra, a *Confesiones*, de la Televisión Canaria. Aviat farà un any que es va emetre el programa: la canària lluitava per vèncer un limfoma de Hodgkin i tornar a les pistes. Volia retirar-se competint.

La vigília de Sant Jordi, Suárez apareixia a les seves xarxes amb la imatge que il·lustra aquest reportatge. "Estic curada!", celebrava amb un gran somriure i vestida amb una samarreta molt simbòlica:

"Stronger than cancer" (Més forta que el càncer). Mai va tenir por a la malaltia i de seguida va assumir que havia d'ajornar els seus plans, com la retirada i ser mare. Només podia canviar el xip i centrar-se en la recuperació. Afortunadament, els metges li havien donat moltes esperances.

SEDUIR I ARRIBAR AL COR

"Ha estat poc mediàtica. Ens hem perdut conèixer una persona extraordinària", lamenta Alfonso Pérez, el seu primer entrenador. Suárez no ha necessitat gaires jocs per seduir el públic ni gaires segons als mitjans per arribar al cor. Exemple dins i fora de les pistes, el passat 31 de gener va rebre el Premi Superació a la Gala de *Mundo Deportivo*. "Aquest reconeixement és un orgull. S'agraeix que es valori el meu esforç. El camí fins a curar-me ha estat dur", agràia l'extenista

L'extenista Carla Suárez. Foto: Twitter @CarlaSuarezNava

del CT Barcino, que va poder dir adeu al tennis competint, per exemple, als Jocs Olímpics de Tòquio 2020 en individuals i dobles, amb la seva gran amiga Garbiñe Muguruza. El seu últim capítol va ser al novembre, a la Billie Jean King

Cup. L'homenatge de l'organització va ser meravellós.

Humana, empàtica, atenta, generosa i amb una mirada molt àmplia, Suárez perd en la comparació amb figures com Arantxa Sánchez Vicario i Conchita Martínez, però en el seu

moment va ser l'única tenista espanyola a col·locar-se entre les 10 primeres en 14 anys i va arribar a ser sisena del món. En temps on primen els cops ferotges i potents, va saber viure i defensar les seves armes: la intel·ligència, una lectura de joc bella i brillant o un revés a una mà que ja gairebé s'ha perdut en l'elit i que en el seu cas era més perillós que el *drive*. L'estratègia i la tècnica suplien l'absència d'un servei demolidor o d'una altura semblant a les seves rivals. Fa 1,62 metres.

Necessita compartir i obrir-se amb els seus. "Des de fora es veuen les coses més clares, així que cal saber escoltar", li confessava a Alejandro Ciriza a *El País* la canària, que va ser de les primeres esportistes que no va tenir problemes en explicar que treballava amb una psicòloga. En els millors i pitjors moments la seva força sempre ha estat la naturalitat.

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans

Octubre'21 OJD

166.566

pàgines vistes

Octubre'21 OJD

liniatarxa.cat

grup comunicació21

línia
 el diari metropolità

**Esta campaña,
más que nunca,
estamos
cerca de ti**

Ejercicio
2020

Documentación necesaria para la confección de su Declaración de la Renta (Ejercicio 2020)

- Borrador de la Renta/Datos fiscales**
Enviado por la **Agencia Tributaria** (en caso de haberlo recibido) Este documento permite prescindir de los certificados de empresa, bancos, etc.
- Declaración de la Renta y Patrimonio** del año pasado.
- Certificados de rendimientos del trabajo**, baja por enfermedad, desempleo, pensiones (jubilación, viudedad, invalidez...) y otras retribuciones del trabajo.
- Certificado de **Minusvalía**.
- Certificados de las **cuentas bancarias** con intereses y retenciones, dividendos de acciones y otros rendimientos del capital.
- Recibos de I.B.I. (Contribución)**
De las viviendas, fincas rústicas y urbanas, solares.
- Letras, recibos de Hipotecas**, y además, gastos de compra correspondientes a la vivienda habitual.
- Facturas Oficiales** de Obras de reforma en su vivienda.
- SI HA VENDIDO UNA CASA, PISO, LOCAL, PARKING**, etc. la **escritura de venta, la escritura de compra o adquisición por herencia, donación**, etc. los gastos de adquisición (impuestos, notario, registro, etc.) la **plus-valía municipal pagada** y si la hubiera, la **factura de la comisión de la agencia inmobiliaria**.
- INFÓRMENOS** si ha realizado una **Dación en Pago**.
- Justificantes**
Aportaciones a planes de pensiones y jubilación.
- Contrato y Recibos de alquiler** de la vivienda habitual del año 2020 (según requisitos)
- DNI y datos personales**
De los contribuyentes y familiares que convivan con los mismos.
- Plan PIVE**, si ha recibido algún tipo de ayuda por la compra de un automóvil, debe incluirse en la declaración.
- Ayudas para compra o alquiler** de vivienda. Se deben declarar las ayudas recibidas de la Generalitat por estos conceptos.

Si has estado en ERTE ¡estás obligado!

Particulares, Autónomos o Empresas
Si aún no eres cliente, ¡es el momento de conocernos!
Puedes encontrar toda la información relacionada con la renta en nuestra web www.viajulia.com

Honestidad y servicio, nuestro valor desde 1963

GESTIONS NOTARIALS · GABINET D'ADVOCATS · ASSESSORAMENT I GESTIÓ D'EMPRESES I PARTICULARS
ASSESSORAMENT I CONTRACTACIÓ D'ASSEGURANCES · IMMOBILIÀRIA · ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

Oficinas Centrales · Via Júlia, 61 · 08042 Barcelona · Tel. **933 506 400**

Delegación · Via Júlia, 46 · 08016 Barcelona · Tel. **935 210 640**

WWW.VIAJULIA.COM

Síguenos en:
registre d'agents immobiliaris de Catalunya · alcor 0268-1247

No t'ho perdís

Foto: Twitter (@MACBA_Barcelona)

Art contemporani

Aquest febrer és l'últim mes per gaudir de l'exposició 'Apunts per a un incendi dels ulls' al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA). Es tracta de la primera mostra en el marc de 'Panorama', una nova sèrie de projectes transdisciplinaris (inclou pintura, escultura, fotografia i *performance*, entre d'altres) que explora les estètiques i les pràctiques artístiques contemporànies de la ciutat i el seu voltant. És una exposició col·lectiva que pretén, tal com el seu nom indica i com expliquen des del museu, "prendre nota, revelar i connectar sense ser conclouent en absolut".

Famosos

Tot i haver format part de grans musicals, com *Mamma Mia!* o *El rey león*, i d'haver estat ballarina de programes com *Tu cara me suena* d'Antena 3, fins fa ben poc Chanel Terrero (L'Havana, 1991) era una gran desconeguda. Des de fa uns dies, en canvi, el seu nom és a tot arreu. Aquesta artista totterreny –és cantant, ballarina i actriu–, que es va traslladar amb la seva família a Olesa de Montserrat quan tenia quatre anys, ha estat l'escollida per representar Espanya a Eurovisió 2022. Amb la cançó *SloMo* va aconseguir guanyar, el passat 29 de gener, la final del Benidorm Fest i, per tant, va obtenir el pas directe al festival musical europeu. La seva victòria, però, ha estat envoltada de polèmica, ja que Chanel no va ser la més votada pel públic i va guanyar gràcies al suport del jurat professional. La controvèrsia i els missatges negatius han fet que la cantant deixi el seu compte de Twitter, però també ha rebut una allau de suport de companys i seguidors.

La fitxa

C H A N E L

QUI ÉS?

ÉS FAMOSA PER...

Participar en el Benidorm Fest
Abans havia actuat a musicals i havia estat ballarina a la TV

QUÈ HA FET?

Ser escollida per anar a Eurovisió
Representarà Espanya després de guanyar el Benidorm Fest

A LES XARXES...

Polèmica pel sistema de votacions

El seu triomf ha generat controvèrsia però també ha rebut suport

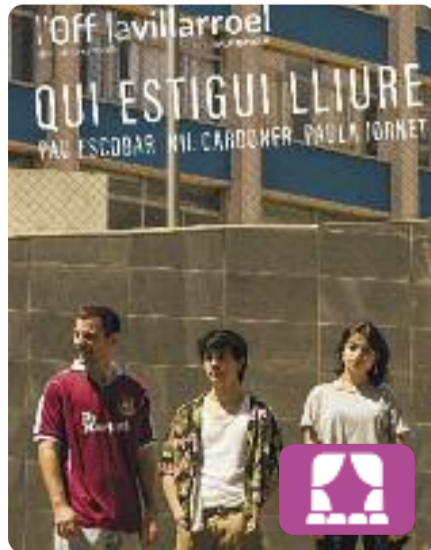
Llibres

El record de la bellesa
Oriol Broggi

A l'hora d'enfrontar-se a una obra d'art, pot ser la bellesa un fi en si mateixa? Quina és la feina d'un director de teatre que vol aixecar una funció que perduri en el record de l'espectador? Com treballa aquest director que sap que, quan la seva feina fructifiqui, no serà en escena per recollir els aplaudiments? Tot això i més es planteja Oriol Broggi en aquest assaig.

Teatre

Qui estigui lliure
Xavi Buxeda i Marcet

Des de petits, el Pol, l'Àlex i la Carla deixen passar les hores a una zona abandonada del barri. Sembla que res els pot separar, fins que un d'ells es veu involucrat en una agressió homòfoba. Ara proven de descobrir si és possible reconciliar-se mentre reneguen tant de la violència com de la seva pròpia identitat. A la sala Villarroel de Barcelona.

Música

Suposo que l'amor és això
Ginestà

Pau i Júlia Serrasolsas ja són tot un fenomen entre la joventut catalana. Després de l'èxit del seu segon disc, *Ginestà* (Kasba Music, 2019), els germans de Sant Andreu de Palomar publiquen aquest febrer l'àlbum *Suposo que l'amor és això* (Kasba Music), amb una desena de cançons que exploren les diferents maneres de viure i d'entendre l'amor.

Pelis i sèries

Los ojos de Tammy Faye
Michael Showalter

Tammy Faye Bakker (Jessica Chastain) va ser una telepredicadora molt popular als Estats Units dels anys 70 i 80. Ella i el seu marit, Jim Bakker (Andrew Garfield), van crear un imperi del no-res, amb una xarxa de cadenes de televisió religioses i, fins i tot, un parc temàtic. Però les irregularitats financeres, les rivalitats i els escàndols els van fer caure fins a l'infern.

ESTILS DE VIDA

Recuperar l'hàbit de llegir

Foto: Pexels

OCI

“Últimament no llegeixo tant perquè no tinc temps”. Di-gues la veritat: quant fa que dius això? És normal que amb la feina i la rutina notis que els dies no són prou llargs per fer tot el que t'agradaria fer, però ara pensa en les estones que dediques a fer *scroll* a qualsevol xarxa social o a mirar qualsevol cosa a la tele... Oi que potser sí que tindries una mica de temps per llegir?

Com que som a principis d'any, encara pots proposar-te un bon objectiu per al 2022: recuperar l'hàbit de la lectura. Si necessites raons per fer-ho, més enllà de tornar a gaudir del plaer de llegir, tingues en compte els beneficis que comporta: redueix l'estrès, millora la memòria, relaxa i millora el son, entre d'altres.

És bo que, per reconnectar amb la lectura, comencis amb alguna cosa lleugera i que realment t'interessi. No cal que triïs el clàssic més llarg que trobis només perquè “s'ha de llegir”: busca llegir per pur plaer. Si no saps què escollir, deixa't aconsellar a llibreries i biblioteques. I, si comences un llibre i veus que no t'agrada, deixa'l. Per últim, descobreix els teus moments ideals per llegir, com al transport públic de camí a la feina o al llit abans de dormir.

Les claus

LECTURES LLEUGERES

Per recuperar l'hàbit lector, comença per alguna cosa lleugera i “fàcil” de llegir

FES-HO PER PLAER

Tria un llibre que realment et cridi l'atenció i t'interessi. Si el comences i no t'agrada, deixa'l

DEIXA'T ACONSELLAR

Si no saps per on començar, deixa't aconsellar tant a biblioteques com a llibreries

ESTONES IDEALS

Descobreix quins són els teus moments ideals per llegir, com al tren de camí a la feina o al llit a la nit

Foto: Pexels

NECESSITEM ALIMENTS BÀSICS PER CONTRIBUIR A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE 163 MIL PERSONES

Col·labora
bancdelsaliments.org

**Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.**

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'n la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
Innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els recoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Natzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es